

РЕШЕНИЕ

№ 93

гр. Пловдив, 20.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 2-РИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Станислав П. Георгиев

Членове: Мария П. Петрова
Стоян Ат. Германов

при участието на секретаря Анна Д. Стоянова
в присъствието на прокурора М. В. Б.
като разгледа докладваното от Мария П. Петрова Въззивно гражданско дело
№ 20225000500185 по описа за 2022 година
за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е въззивно и се развива по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С Решение №260031 от 02.03.2022г., постановено по гр.дело №530/2021г. по описа на Окръжен съд-Пловдив, П. на РБ – гр.С., бул.“В.“№2, е осъдена да заплати на ХР. В. Т. с ЕГН:*****, от гр.П., ул.“Б.“№7, със съдебен адрес: гр.П., бул.“Ш.с.“№152, „Л.Ц.“, ет.2, кантора 2-6б, чрез адв.Е.Н., на основание чл.2,ал.1,т.3 от ЗОДОВ, обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 15000лв., изразяващи се в разочарование и усещане за неоправданост, злепоставяне пред колеги и близки, накърняване на доброто му име, силен психоемоционален стрес и загуба на самочувствие, в резултат на повдигнатото и поддържано срещу него обвинение в извършване на престъпление по чл.212а,ал.1 от НК, за което е оправдан с влязла в сила на 17.07.2020г. Присъда №150/01.07.2020г. по НОХД

№7566/2017г. на ПРС, както и обезщетение за имуществени вреди в размер на общо 8760лв., представляващи разноски за адвокатска защита по ДП №3М03-80/2014г. на 3-то РПУ-П. и по НОХД №7566/2017г. на ПРС, ведно със законната лихва върху тези суми, считано от 17.07.2020г. до окончателното плащане, както и на основание чл.78,ал.1 от ГПК да му заплати общо 1126лв. – такси и разноски по делото, съобразно уважената част от исковете, като до пълния предявен размер от 50000лв. на обезщетението за неимуществени вреди искът е отхвърлен.

Недоволен от така постановеното решение е останал жалбоподателят П. на РБ, която го обжалва в частта му относно присъденото обезщетение за неимуществени вреди от 15000лв. и за имуществени вреди от 8760лв. със законна лихва и разноски с конкретни доводи за неправилност, според които ищецът не е доказал да е претърпял неимуществени вреди в пряка причинно-следствена връзка с воденото наказателно производство, които да подлежат на обезщетяване, тъй като събраните гласни доказателства изхождат от заинтересовани лица по смисъла на чл.172 от ГПК, не са конкретни, изолирани са и недостатъчни, а и от тях се установява, че и към настоящия момент ищецът поддържа взаимоотношения с няколко приятели, успял е да устрои личния си живот, заживявайки на съпружески начала със св.К., от което тяхно съжителство в хода на производството е заченато и родено дете, като определеният размер на това обезщетение е завишен съобразно принципа на справедливостта и конкретните обстоятелства, според които влошаването на здравословното състояние на ищеца във връзка с наличното му заболяване „болест на Крон“ не е вследствие воденото спрямо него наказателно производство, съгласно приетото заключение на СМЕ, спрямо него е била взета най-леката мярка за неотклонение „подписка“, отменена през 2017г., и в периода, в който делото се е намирало в съда, други правни субекти, различни от ответника, са били отговорни за своевременното разглеждане и решаване на делото. По отношение на обезщетението за имуществени вреди не са изложени конкретни оплаквания. Претендира се за отмяна на първоинстанционното решение в обжалваните му осъдителни части и отхвърляне изцяло на исковете, евентуално за намаляване на размера на обезщетението за неимуществени вреди.

Ответникът по жалбата ХР. В. Т. е депозирал чрез пълномощника

адв.Е.Н. писмен отговор на същата със съображения за нейната неоснователност и искане тя да бъде оставена без уважение.

Въззивна жалба против решението е подадена и от ХР. В. Т., чрез пълномощника му адв.Е.Н., посредством която то се атакува в отхвърлителната му част за разликата над присъденото обезщетение за неимуществени вреди от 15000лв. до пълния предявен размер от 50000лв. Поддържа се неоснователно първоинстанционният съд да е приел, че дисциплинарното обвинение на ищеца няма връзка с повдигнатото срещу него в наказателното производство обвинение. Да не е отчетено, че обвинението е в извършване на престъпление във връзка с осъществяваната от ищеца работа по трудово правоотношение. Да не са обсъдени доводите за превишаване на мярката за неотклонение „подписка“ с пет месеца и пет дни в повече от допустимите една година и шест месеца, както и за разкритите в хода на разследването данни във връзка с комуникациите на ищеца, с което е интервенирано неоправдано в личната му сфера. Да не е отчетено, че, според СМЕ, стресът може да бъде причина за влошаване на заболяването на ищеца, с което да не е изключено по несъмнен начин въздействието на наказателното производство. Претендира се за отмяна на решението в обжалваната отхвърлителна част и за присъждане на обезщетението за неимуществени вреди в пълен размер, както и за разноските по производството.

Ответникът по тази жалба П. на РБ не е подала писмен отговор на същата.

Съдът, след преценка на събраните в хода на производството доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното:

Предмет на въззивно разглеждане са предявените от ХР. В. Т. против П. на РБ искове по чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ за заплащане на обезщетение в размер на 50000лв. за неимуществени вреди – болки и страдания, и на обезщетение в размер на 8760лв. за имуществени вреди – разноски за адвокатска защита, претърпени вследствие воденото спрямо него наказателно производство за

престъпление по чл.212а,ал.1 от НК, за което е оправдан с влязла в сила на 17.07.2020г. присъда по НОХД №7566/2017г. на Районен съд-Пловдив, ведно със законната лихва върху сумите от датата на влизане в сила на оправдателната присъда.

Безспорно е установеното от материалите по приложеното НОХД №7566/2017г. на Районен съд-Пловдив, че на основание чл.212,ал.2 от НПК във връзка с разпит на свидетел – Ю.В.В. представител на „А.к.“ЕООД като юрисконсулт, е образувано ДП №3М 03-80/2014г. по описа на Трето РУП на ОДМВР-П. срещу неизвестен извършител за престъпление по чл.212,ал.1 във връзка с чл.210,ал.1,т.5 от НК. С писмо от 17.02.2014г. на ИФЗ Началник на Трето РУП са изискани данни от управителя на ЕТ“Е.С.-А.Г.“ относно потребителя на посочен IP адрес и активността по същия, като според постъпилите такива от „У.“ЕООД с писмо рег.№438000-2/24.02.2014г. потребител на този адрес е ищецът Х.Т., който в същия ден е разпитан като свидетел. С писмо на разследващия полицаи от 25.02.2014г. е изискана информация от „М.“ЕАД относно повикванията и съобщения за конкретни мобилни номера, каквато справка е изпратена на 07.04.2014г. Изготвено е заключително мнение от 18.07.2014г. на разследващия за спиране на наказателното производство на основание чл.244,ал.1,т.2 от НПК, поради това, че извършителя на престъплението не е разкрит. С Постановление от 07.08.2014г. на РП-Пловдив наказателното производство е спряно и впоследствие въз основа на Постановление от 31.10.2014г. на ОП-Пловдив възобновено с Постановление от 14.01.2015г. С Постановление от 02.07.2015г. Т. е привлечен като обвиняем за престъпление по чл.212а,ал.1 от НК за това, че през периода от 02.02.2014г. до 11.02.2014г. с цел да набави за себе си имотна облага е възбудил заблуждение у управителя на склада в „А.к.“ЕООД, като през периода от 02.02.2014г. до 09.02.2014г. е внесъл компютърни данни относно направена поръчка в корпоративната компютърна програма за складово-счетоводно отчитане на дружеството и с това е причинил на същото вреда в размер на 12023,94лв., и спрямо него е взета мярка за неотклонение „подписка“. На 06.07.2015г. е предявено разследването и на 13.07.2015г. е изготвено заключително мнение за предаване на Т. на съд. На 11.09.2015г. срещу него е внесен обвинителен акт,

по който е образувано НОХД №5935/2015г. по описа на Районен съд-Пловдив, производството по което е прекратено с Разпореждане от 25.09.2015г. и материалите върнати на РП-Пловдив за отстраняване на допуснатите на досъдебното производство нарушения на процесуалните правила. С Постановление от 28.03.2016г. на РП-Пловдив наказателното производство е спряно на основание чл.244,ал.1,т.3 от НПК във връзка с необходимостта от разпит на посочени свидетели. С Постановление от 09.05.2017г. наказателното производство е възобновено. С Постановление от 07.06.2017г. на РП-Пловдив е отменена на основание чл.234,ал.8 от НПК, поради изтичане на предвидения срок, взетата спрямо Т. мярка за неотклонение „подписка“. С Постановление от 16.06.2017г. Т. отново е привлечен като обвиняем и на 16.06.2017г. му е предявено разследването. На 22.11.2017г. е внесен обвинителен акт в съда, по който е образувано НОХД №7566/2017г. по описа на Районен съд-Пловдив. По същото са били насрочени общо 24 съдебни заседания, четири от които отложени поради заболявания на обвиняемия и едно по молба на пълномощника му, а две поради наложените противоепидемични мерки и пет поради отсъствие и поискан отвод на съдебни заседатели. По делото е постановена оправдателна Присъда №150/01.07.2020г., която е влязла в сила на 17.07.2020г.

Установените обстоятелства за образувано наказателно производство, по което ищецът Т. е бил привлечен като обвиняем за конкретно престъпление, приключило с влязла в сила оправдателна присъда, обосновават пасивната материалноправна легитимация на ответната П. на РБ като държавен орган, под чието ръководство и надзор е водено, в хипотезата на чл.2,ал.1,т.3 от ЗОДОВ при оправдаване на лицето. Според задължителните указания по Тълкувателно решение №5 от 15.06.2015г. по тълк.дело №5/2013г. на ОСГК на ВКС, съдът е легитимиран да представлява държавата по искове по чл.2 от ЗОДОВ само в случаите по ал.1,т.4 и т.5. В мотивите на тълкувателното решение е разяснено, че държавата носи обективна отговорност за незаконно причинени вреди от дейността на правозащитните органи, независимо от това дали вредите са причинени виновно от длъжностното лице, при което вината е правно ирелевантна за отговорността на държавата. При обективната отговорност се прилага принципът на риска, а не на вината, при което отговорността за вреди се поема от този, който е създал риска, а по обвинение в извършване на престъпление рискът е за прокуратурата, на която е

предоставена държавната функция по обвинението в наказателния процес, под чийто надзор и ръководство действат, съгласно чл.46,ал.2,т.1 и чл.52,ал.3 от НПК, разследващите органи. В този смисъл доводите на жалбоподателя-ответник да не носи отговорност за действията на други органи в рамките на воденото наказателно производство са неоснователни.

Спорен за страните пред настоящата инстанция е въпроса относно наличието на претърпени от ищеца неимуществени вреди вследствие воденото спрямо него наказателно производство, каквито се оспорват от ответника, както и около размера на дължимото за такива обезщетение, с оглед принципа на справедливостта по чл.52 от ЗЗД и конкретните за случая обстоятелства.

Видно е, че обвинението спрямо ищеца е било в извършване на тежко по смисъла на чл.93,т.7 от ДР на НК престъпление по чл.212а,ал.1 от НК, за което се предвижда наказание „лишаване от свобода“ от една до шест години. Наказателното производство е водено за продължителен период от време и е протекло както на досъдебна, така и на съдебна фаза. Срещу ищеца е бил двукратно внасян в съда обвинителен акт. В съдебната фаза производството е протекло само на първа инстанция, като постановената оправдателна присъда не е била протестирана. Проведени са били значителен брой съдебни заседания.

Неоснователно жалбоподателят-ответник поддържа ищецът да не е събрал надлежни доказателства за установяване на претърпени от него вследствие воденото наказателно производство неимуществени вреди. Наказателното преследване по обвинение в извършено престъпление, приключило с оправдателна присъда, само по себе си е достатъчен обективен факт, обосноваващ негативно въздействие върху преследвания, свързано най-малкото и обичайно с притеснения от изхода на производството, тревога, потиснатост, накърняване на моралните и нравствени ценности, както и социалното му общуване, за каквито изживявания и причинно-следствената им връзка с наказателното производство не е необходимо да се събират нарочни доказателства, доводите на ищеца в каквата насока в отговора на въззивната жалба са резонни. За такива именно вреди той е ангажирал и гласни доказателства посредством разпит на свидетелите Е.Г. – негова майка,

и С. К., с която живее на семейни начала от 2019г. и от което съжителство имат родено през 2020г. дете, според чиито показания, по време на процеса той бил притеснен, не можел да спи, затворил се в себе си, приятелите и бившите му колеги се отдръпнали от него. Противно на възраженията на жалбоподателя-ответник, настоящата инстанция при съобразяване с нормата на чл.172 от ГПК кредитира показанията на свидетелите за посочените обстоятелства като обективни, изхождащи от лица от най-близкото обкръжение с непосредствени лични впечатления от състоянието и поведението на ищеца през време на воденото спрямо него наказателно производство.

Неоснователно и във въззивното производство ищецът поддържа да е претърпял специфични вреди, свързани с накърняване на професионалната му репутация и реализация вследствие неговото дисциплинарно уволнение. Според представените трудов договор и трудова книжка, той е работел по трудово правоотношение с „А.к.“ЕООД от 03.04.2006г., последно на длъжност „инженер ОВК“, до 07.05.2014г., когато със Заповед №17 на управителя е дисциплинарно уволнен, тъй като, според посоченото в нея, въз основа на извършена на 12.02.2014г. проверка и последващ доклад от Д.У., както и въз основа на информация от органите на МВР по процесното дознание, било установено, че в периода от 02.02.2014г. до 09.02.2014г. се е свързал през персоналната му VPN /входна/ точка и чрез използване на потребителското име и паролата на управителя е създал две поръчки за продажби на климатизатори в корпоративната програма на дружеството, отбелязъл е, че са платени и впоследствие по тези поръчки са изписани стоково-материални ценности от склада на дружеството на обща стойност 23923,91лв. Дисциплинарното уволнение, противно на застъпването от ищеца, не е вследствие на воденото спрямо него наказателно производство. Този извод се налага не само поради обстоятелството, че към датата на издаване на заповедта за налагане на дисциплинарното наказание Т. все още не е бил привлечен като обвиняем, което е станало повече от година по-късно с постановлението от 02.07.2015г., както е акцентирал първоинстанционният съд, но и, поради това, че не само формално, както възразява жалбоподателят-ищец, но и по същество, причината за уволнението не се свежда до образуването досъдебно производство. Макар и да съвпадат по период и механизъм, с обвинителния акт престъпното деяние е за една поръчка и

причинена вреда за дружеството в размер на 12023,94лв., а със заповедта дисциплинарното нарушение е за две поръчки и вреда на обща стойност 23923,91лв., в която връзка уволнението, както е посочено и в самата заповед, е резултат на установеното в рамките на дисциплинарното, а не на досъдебното, производство. В тази насока са и данните, според които досъдебното производство е образувано именно с разпита като свидетел на юрисконсулта на дружеството Ю.В., комуто от ръководството на дружеството било възложено да подаде сигнала, след като управителят вече е бил наредил вътрешна проверка, при която натовареният с нея и упоменат в заповедта служител на дружеството Д.У. иззел от Т. служебния му лаптоп, според приложения на лист 45 от ДП протокол от 14.02.2014г., който впоследствие е бил доброволно предаден с Протокол от 18.02.2014г. на разследващия орган. Видно е при тези обстоятелства и като се има предвид, че дисциплинарната отговорност не е тъждествена на наказателната и те се реализират независимо една от друга, че дисциплинарното уволнение на ищеца не е по причина, нито е повлияно от висящото към този момент досъдебно производство, а е резултат на извършена преди образуването му вътрешна проверка. Поради това търпените от ищеца негативи във връзка с професионалната му репутация и реализация не са вследствие действията на ответника.

Безспорно е установено от представените медицински документи, че през 2003г. ищецът е бил диагностициран с „болестта на Крон“, вследствие на която от тогава е бил хоспитализиран почти ежегодно до 01.03.2011г., когато е изписан от поредното болнично лечение в УМБАЛ“Ц.Й.-И.“, Клиника по гастроентерология. От тогава няма данни да е пролежавал до 24.07.2014г., когато вече е било образувано досъдебното производство и когато е приет в Специализирана гастроентерологична болница за активно лечение, след което се е подновило ежегодното му болнично лечение, като през 2018г. се е наложила и оперативна интервенция. Според приетото заключение от 16.06.2021г. на СМЕ с вещо лице д-р Д.Г., Болестта на Крон е хронично-рецидивиращо системно заболяване, което се характеризира с основно засягане на храносмилателната система, предоминантно тънко и дебело черво, понякога протичащо с тежък ход, основната причина за чието възникване е генетична и води до неадекватен имунен отговор на организма към нормалната чревна флора. Медицинската документация сочи на тежък ход на протичане на болестта при ищеца с чести обостряния, които са

причина за хоспитализациите му. При лечението му за периода от 2007г. до 2018г. не са били използвани всички терапевтични/лечебни възможности. Имал е четири периода на ремисия, най-продължителният от които от 02.03.2011г. до 24.07.2014г. Болестта на Крон е хронично-рецидивиращо заболяване с чести епизоди на обостряне и ремисии и няма научни данни в подкрепа на становището, че стресови ситуации като процесуално-следствени действия могат да повлияят на хода на болестта директно. По искане на ищеца е допусната повторна СМЕ и прието заключение от 29.11.2021г. на вещото лице д-р Е.Ч.. Според същото, болестта на Крон е тежко, хронично-рецидивиращо, имунологично медирано възпалително заболяване, което може да засегне всеки един сегмент от храносмилателния тракт – от устата до ануса, и в неговия естествен ход на развитие могат да бъдат въввлечени и други органи и системи в човешкото тяло, като причините за възникването и развитието му /периоди на обостряне, редуващи се с периоди на ремисия/, както и на неговите усложнения, не са ясно диференцирани. Ключов механизъм в появата и развитието му е нерегулируем имунен отговор към живеещата в симбиоза с човешкия организъм флора /бактерии/ и факторите на заобикалящата среда /вируси, паразити, диетичен режим, тютюнопушене, психосоциални фактори/ в генетично податлив индивид. Няма категорични научно-медицински доказателства, както и експертни консенсусни становища, че стресови житейски ситуации могат да бъдат причина за възникването на това заболяване или да повлияят на хода на развитието му. Стресът може да бъде допуснат като евентуална причина за поява на обострянния единствено, ако всички останали фактори в естествения ход на развитие на болестта са отхвърлени категорично – спазван е стриктен хигиенно-диетичен режим, провеждано е пълно по обем и адекватно по доза лечение, каквото в случая не е налице, своевременно са лекувани при доказани или са извършени изследвания при подозирани инфекции, които са втората по честота причина за екзацербации на заболяването, а в някои от епикризите на ищеца е изказано анамнестично подозрение или пък е доказана бактериална инфекция. Хоспитализациите при Болестта на Крон принципно са планови, а не спешни, като при ищеца повечето още от началото са били по спешност, включително последната през 2020г. Неоснователно при така приетите безпротиворечиви основно и допълнително заключение на СМЕ ищецът поддържа и във въззивното производство здравословното му

състояние да се е влошило вследствие въздействието на наказателното производство. При положение, че се касае за хронично-рецидивиращо имунологично заболяване, засягащо храносмилателната система, чието естествено развитие се характеризира с периоди на обостряния и ремисии, като при ищеца още от самото начало, далеч преди образуване на досъдебното производство, то е протичало тежко с чести предимно по спешност хоспитализации, не може да се приеме в хода на наказателното производство да е настъпило влошаване, което да се дължи именно на него. И двамата експерти са категорични, че липсват научно-медицински доказателства стресовите ситуации да влияят на хода на развитие на това заболяване. Допълнителната експертиза допуска възможността стресът да е причина за обостряния, но само ако всички останали фактори бъдат отхвърлени категорично, а при ищеца те не могат да бъдат игнорирани, тъй като не е провеждано пълно адекватно и своевременно лечение. При това положение и доколкото в доказателствена тежест на ищеца е да установи по категоричен начин наличието на пряка причинно-следствена връзка между твърдяното влошаване на здравословното му състояние и воденото спрямо него наказателно производство, такава посредством експертизите не е установена, за да се приеме настъпване на специфични в тази насока неимуществени вреди. Неоснователно във въззивното производство той изтъква заболяването си като обективен фактор за по-значителен интензитет на негативните преживявания в сравнение с този при здраво и жизнено лице, което да обосновава по-голям размер на дължимото за тях от ответника обезщетение. От тази гледна точка заболяването като обективен факт съставлява независим от действията на прокуратурата каузален фактор, който като част от причинно-следствения процес на съвкупно въздействие на множество събития е допринесъл за настъпване на неимуществените вреди и, макар да не изключва отговорността на ответника, е от значение за нейния по-ограничен обем.

Основателно е позоваването на ищеца и във въззивното производство на прилагането на взетата спрямо него мярка за неотклонение „подписка“ за продължителен от определения в закона срок, с което са засегнати извън рамките на необходимото за осъществяване на правосъдието лични права. Според чл.234,ал.8 от НПК, взетите по отношение на обвиняемия мерки за процесуална принуда се отменят от прокурора след изтичане на повече от

една година и шест месеца от привличането в случаите на тежко престъпление, каквото по смисъла на чл.93,т.7 от ДР на НК е и престъплението по чл.212а,ал.1 от НК, в извършване на каквото е бил обвинен ищеца. В случая мярката за неотклонение „подписка“ е взета спрямо Т. на 02.07.2015г., при което посоченият срок изтича на 02.01.2017г. Тя, обаче, е отменена на това основание на 07.06.2017г., при което е налице превишение на нормативно предвидената максимална продължителност с пет месеца и пет дни. В този срок не се включва времето, през което наказателното производство е било спряно от прокурора на основание чл.25. В случая в рамките на срока наказателното производство е било спряно с постановлението от 28.03.2016г., но не на предвидените от 25 от НПК основания. Този ексцес несъмнено е довел до неоправдано продължително за целите на правосъдието ограничаване на конституционното му право на свободно придвижване по чл.35,ал.1 от Конституцията на РБ, което, наред с обстоятелството, че се касае за най-леката мярка за неотклонение, на което акцентира жалбоподателят-ответник, следва да се отчете при определяне на размера на дължимото обезщетение. Според чл.34,ал.1 от Конституцията на Република България, свободата и тайната на кореспонденцията и на другите съобщения са неприкосновени, освен за разкриване и разследване на тежки престъпления, за каквото е било водено досъдебното производство в случая и с оглед разследвания механизъм на същото, свързан с внасяне на компютърни данни. Преди ищецът да бъде привлечен като обвиняем в хода на досъдебното производство са били изискани и постъпили данни за потребителя на IP адреса по сключения с него договор за ползване на интернет услуга и за осъществените от него комуникации по мобилния телефон, съгласно представените с исковата молба и съдържащите се в материалите по приложеното дело документи. Независимо дали тези данни са били законосъобразно изискани при изпълнение на условията по обявените с решение от 2015г. на КС на РБ за противоконституционни разпоредби на чл.250а-чл.250в от Закона за електронните съобщения и чл.159,ал.1 от НПК, на което акцентира жалбоподателят-ищец, както същият счита, незаконното обвинение обуславя и незаконност на предприетите във връзка с него действия, насочени към ограничаване на конституционни права на лицето. Следва да се отбележи от гледна точка на търпените в тази връзка от ищеца негативи, че за изискването и постъпването на данните той е разбрал след

привличането му като обвиняем, като конкретното съдържание на комуникациите не е разкрито и разгласено.

При така установените конкретни обстоятелства от значение за характера и интензитета на търпените от ищеца вследствие незаконното му обвинение в извършване на престъпление негативни преживявания и при съблюдаване на принципа на чл.52 от ЗЗД, настоящата инстанция намира за справедлив размер на дължимото му се обезщетение за неимуществени вреди такъв от 15000лв., до който искът правилно е уважен и отхвърлен за разликата до пълния предявен размер от 50000лв. с обжалваното първоинстанционно решение.

С решението окръжният съд е приел за установено от фактическа страна ищецът да е заплатил по представени четири договора за правна защита и съдействие с адв.Н. и издадени фактури адвокатско възнаграждение за осъществената от нея защита на същия в наказателното производство в размер на общо 8760лв. Тази фактическа обстановка не се оспорва от жалбоподателя-ответник, който в подадената въззивна жалба не е изложил оплаквания относно нея, поради което и с оглед ограниченията в обсега на въззивната дейност във връзка с установяване фактическата страна спора, същата не може да бъде преразглеждана от настоящата инстанция. При това положение направените от ищеца разноси за адвокатско възнаграждение в посочения размер, с които е намален имуществения му патримониум по причина на воденото спрямо него наказателно производство, представляват подлежаща на обезщетяване имуществена вреда под формата на претърпяна загуба. Правилно, с оглед на това, искът за тази сума е уважен.

Обсъденото обосновава извода за неоснователност и на двете въззивни жалби и потвърждаване на атакуваното посредством тях първоинстанционно решение като изцяло правилно.

Предвид изложените мотиви, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №260031 от 02.03.2022г., постановено по гр.дело №530/2021г. по описа на Окръжен съд-Пловдив.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС на РБ при условията на чл.280,ал.1 от ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____